

Arrest

nr. 141 053 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Arabisch moslim te zijn. U bent geboren op (...) in Mit Badr Halawa, gelegen in de provincie Gharbiya, en u hebt er gewoond tot het vertrek uit uw land.

In 2007 hebt u het diploma van Bachelor in de Sociale Literatuur behaald aan de Marriott King Academy in Alexandrië. Daarna werkte u als zelfstandig cameraman op onder andere huwelijksfeesten.

Op 25 januari 2011 bent u lid geworden van de Moslimbroederschap. Voor de staatsgreep door het leger op 3 juli 2013 zette u zich in voor de Moslimbroederschap op sociaal vlak. U steunde armen en ging werkloze mannen helpen. Na de staatsgreep nam u deel aan vijf protesten. Deze vonden plaats op

15 april, 20 april, 20 mei, 5 juni en 20 juni 2014 voor het gebouw van de veiligheidsdienst in Tanta. Tijdens deze protesten riepen jullie slogans die waren gericht tegen het leger en werd er met molotovcocktails en stenen gegooid. In augustus 2014 hoorde u van een jeugdvriend die bij het leger werkt, dat er foto's waren genomen van de demonstranten en dat deze mensen zouden worden vervolgd. Daarom besloot u niet meer deel te nemen aan protesten.

Op 1 december 2014 kwam het leger om middernacht naar uw huis. U bent via het raam naar de tuin gesprongen en hebt ongeveer een halfuur gelopen tot u bij een stuk grond kwam, waar u anderhalve maand in een soort huisje in de velden ondergedoken bleef. Op 10 december 2014 kwam het leger opnieuw bij u thuis langs om uw vader te vragen waar u zich bevond. Het leger zocht u omdat ze informatie hadden dat u had geprotesteerd en ze beschuldigden u ervan militairen te hebben gedood. Na die twee keer is het leger niet meer bij u thuis langs geweest, maar hield de politie uw huis wel in de gaten.

Midden januari 2015 werd u om vier uur 's morgens per auto opgepikt en naar de luchthaven in Caïro gebracht. Op de luchthaven werd u door iemand opgewacht die het geregeld had gekregen dat u legaal met uw paspoort kon vertrekken. Op 16 januari 2015 komt u per vliegtuig aan in Brussel en 19 januari 2015 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, maar in uw administratief dossier bevindt zich een kopie van uw paspoort.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Vooreerst verklaart u op 25 januari 2011 lid te zijn geworden van de Moslimbroederschap. Het is enigszins opmerkelijk dat u zonder aan specifieke voorwaarden te hoeven voldoen, lid bent kunnen worden van deze partij en dat uw aanvraag tot lidmaatschap onmiddellijk werd goedgekeurd. Gezien lidmaatschap van de Moslimbroederschap lange tijd verboden was in Egypte en u bovendien zelf stelt dat u niet eerder lid bent geworden omdat men vroeger onmiddellijk werd gearresteerd en naar de gevangenis werd gebracht als de overheid van het lidmaatschap op de hoogte was geraakt, is deze toch wel heel nonchalante gang van zaken opmerkelijk. Redelijkerwijze kan er immers van worden uitgegaan dat het niet zo eenvoudig is om lid te worden en dat toekomstige leden op zijn minst grondig worden gescreend alvorens te kunnen toetreden, als was het maar opdat geen spionnen zouden kunnen infiltreren binnen de rangen van de partij (CGVS, p. 7).

Voorts dient vastgesteld dat u wel degelijk op de hoogte bent van de bovenste structuur van de partij en u iets kunt vertellen over haar houding ten overstaan van vrouwen, doch betekent dit niet dat u uw lidmaatschap aannemelijk heeft gemaakt, daar u deze kennis gemakkelijk zou kunnen hebben ingestudeerd. Zo verklaart u dat de partij bestaat uit een voorzitter, een assistent, een vice-generaal en diens assistent, en dat de rest van de mensen leden en volgelingen zijn. Dat u niet verder komt dan deze toch wel zeer algemene structuur, kan in zijn geheel niet overtuigen. Mocht u werkelijk lid zijn geweest van de Moslimbroederschap, kan er immers van worden uitgegaan dat u over de partijstructuur meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen, temeer u ondertussen al meer dan vier jaar lid bent. Dat u over uw directe omgeving enkel kunt zeggen dat de Moslimbroederschap in Mit Badr Halawa duizend leden telt, met aan het hoofd ene N. N. (...), doet aan deze appreciatie geen afbreuk, daar het niet kan overtuigen dat u niet kunt vertellen hoe deze duizend leden verder zijn georganiseerd en opgedeeld (CGVS, pp. 7-9).

Voorts dient opgemerkt dat de door u geschetste vervolging door de Egyptische autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de Moslimbroeders, verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U stelt in augustus 2014 door een vriend te zijn ingelicht over het bestaan van foto's waarop u bent te zien terwijl u betoogt. U stelt weliswaar dat u nadat u hiervan op de hoogte was gebracht onmiddellijk bent opgehouden met deelname aan protesten, maar dat u daarna nog zes maanden in uw ouderlijke huis hebt gewoond zonder problemen te hebben gehad. Deze door u beschreven gang van zaken doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten. Mochten de veiligheidsdiensten daadwerkelijk foto's van uw deelname aan protestaties bezitten en u er daadwerkelijk van verdenken 'mensen van het leger' te hebben gedood, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat het geen zes maanden zou duren alvorens ze naar u thuis zouden komen om u aan te houden. Dat u van uw kant bovendien uw gewone leven zijn gang liet gaan zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen, is evenzeer een houding die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten. Mocht u werkelijk vervolging vrezen, dan kan er immers van worden uitgegaan dat u een manier zou hebben gezocht om niet in de kijker te lopen. U stelt weliswaar dat u niet meer deelnam aan protesten, maar uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u gewoon thuis bleef en bovendien verder participeerde aan het sociale leven, u stelt immers dat u in die

periode nog steeds actief was als zelfstandig cameraman en op trouwfeesten filmde. Deze onvoorzichtige houding getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 6, 9-10).

Vervolgens dient opgemerkt dat u op legale wijze uw land hebt verlaten en ook dit is een houding die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolging. U stelt weliswaar dat u een paspoort hebt aangevraagd bij de daartoe bevoegde autoriteiten in Caïro in plaats van de voor u bevoegde dienst paspoorten in Mahalla al-Kubra, maar dit doet aan deze appreciatie geen afbreuk. U stelt dat u via een vriend uw adres had gewijzigd naar een foutief adres, zodat u een paspoort zou kunnen bekomen want volgens uw verklaringen had elk districtshuis een lijst met namen van leden van de Moslimbroederschap en was uw naam in Caïro aldus niet gekend, doch dient opgemerkt dat u toch wel zo onvoorzichtig bent geweest om een paspoort onder dezelfde naam en geboortedatum aan te vragen. Dat u daarenboven dit paspoort hebt gebruikt om op legale wijze met het vliegtuig Egypte te ontvluchten, getuigt evenmin van een door u gekoesterde vrees voor vervolging. Uw vergoelijkt uw houding door te stellen dat alles door een ambtenaar op de luchthaven was geregeld en dat deze persoon ervoor heeft gezorgd dat u legaal het land kon verlaten, maar dit is geen afdoende uitleg, daar u immers niet kon uitsluiten dat dit plan fout kon aflopen en dat u bijgevolg danig in de problemen zou raken. Dat u dit risico hebt genomen, is totaal niet overtuigend (CGVS, pp. 3, 11-12).

Voorts verklaart u dat het leger om middernacht naar uw huis was gekomen om u te arresteren, maar dat u via het venster naar de tuin bent gesprongen waardoor u bent kunnen ontsnappen. Dat het leger, dat volgens uw verklaringen 'met veel' manschappen aanwezig was, zo amateuristisch te werk zou zijn gegaan is weinig plausibel. U geeft immers expliciet aan dat zij 'met veel waren' en met drie auto's. Dat u bijgevolg zomaar via een raam en de naburige velden bent kunnen weglopen, lijkt weinig aannemelijk daar er logischerwijze van kan worden uitgegaan dat het leger, gezien zij met genoeg manschappen was waaruit kan worden geconcludeerd dat ze deze actie de moeite waard vonden en waardoor het bijgevolg niet meer dan logisch is dat ze dan ook deze actie tot in de details zouden hebben voorbereid, het huis zouden hebben omsingeld waardoor dergelijke ontsnapping via het raam onmogelijk zou zijn geweest. Er kunnen bij de door u geschetste ontsnapping dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst (CGVS, p. 6).

Verder verklaart u dat u de nacht dat het leger naar uw huis was gekomen om u te arresteren, naar een huisje op de velden bent gelopen en dat u daar anderhalve maand was ondergedoken zonder dat uw schuilplaats werd ontdekt. Deze gang van zaken kan evenmin overtuigen omwille van de volgende redenen. U stelt dat uw vriend A. (...) en uw vader de enige personen waren die wisten dat u zich daar schuilhield. A. (...) was de enige die u bezocht en bijgevolg ook diegene die voor rantsoenering zorgde. U verklaart dat A. (...) ook uw ouders bezocht om hen nieuws over u te brengen. Dat A. (...), die zowel u als uw ouders bezocht, niet werd verdacht, kan niet overtuigen, temeer u stelt dat uw huis door een soort spionageauto in de gaten werd gehouden en dat er bijgevolg logischerwijze van kan worden uitgegaan dat het niet zo moeilijk zou zijn voor de autoriteiten om uit te vinden waar u zich schuilhield. Dat A. (...) niet werd verdacht omdat hij een ver familielid is, kan niet overtuigen en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 6, 11-12).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de

Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en geweldloos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geviséerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De kopie van uw paspoort is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, daar dit document een indicatie is van uw identiteit en nationaliteit en deze zaken worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "48/3 §2, §4, e, 48/5§3, 48/6, 48/7, 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich

tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het enigszins opmerkelijk is dat verzoekende partij zonder aan specifieke voorwaarden te hoeven voldoen, lid is kunnen worden van de Moslimbroederschap en dat haar aanvraag tot lidmaatschap onmiddellijk werd goedgekeurd, stelt verzoekende partij dat zij lid van de Moslimbroederschap is geworden tijdens de revolutie in 2011, hetgeen een speciale periode betrof. Volgens verzoekende partij zijn er geen voorwaarden. Bovendien was zij gekend door de voorzitter van de Moslimbroederschap. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat zij tijdens haar gehoor haar motivatie om lid te worden gepreciseerd heeft.

Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat het gegeven dat verzoekende partij op de hoogte is van de bovenste structuur van de partij en zij iets kan vertellen over haar houding ten overstaan van vrouwen niet betekent dat zij haar lidmaatschap aannemelijk heeft gemaakt, daar zij deze kennis gemakkelijk zou kunnen hebben ingestudeerd, benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij de bovenste structuur van de Moslimbroederschap kent omdat zij lid is geworden sinds 2011. Verwerende partij beschikt over geen enkel bewijs dat de kennis van verzoekende partij hieromtrent ingestudeerd zou zijn. Voorts oppert verzoekende partij nog eerlijk te hebben geantwoord op alle vragen die haar werden voorgelegd en dat slechts twee kleine bladzijden van het gehoorverslag gewijd zijn aan meer algemene vragen over de Moslimbroederschap.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat door verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden lidmaatschap. Vooreerst is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij dermate eenvoudig lid is kunnen worden van deze partij. Verzoekende partij diende niet aan specifieke voorwaarden te voldoen en haar aanvraag tot lidmaatschap werd onmiddellijk goedgekeurd. Gezien de Moslimbroederschap lange tijd verboden was in Egypte en verzoekende partij zelf stelt dat zij niet eerder lid is geworden omdat men vroeger onmiddellijk werd gearresteerd en naar de gevangenis werd gebracht als de overheid van het lidmaatschap op de hoogte was geraakt, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat het niet zo eenvoudig is om lid te worden en dat toekomstige leden op zijn minst grondig worden gescreend alvorens te kunnen toetreden, al was het maar opdat geen spionnen zouden kunnen infiltreren binnen de rangen van de partij. De uitleg van verzoekende partij dat haar toetreding tot de Moslimbroederschap zo eenvoudig zou zijn verlopen omdat de lokale voorzitter van de Moslimbroederschap haar persoonlijk kent, kan niet overtuigen. Immers, wanneer verzoekende partij tijdens haar gehoor gevraagd werd of er

voorwaarden zijn om lid te worden, geeft verzoekende partij aan dat er in het algemeen geen specifieke voorwaarden zijn en dat de wens om lid te worden volstaat, daar men zoveel mogelijk mensen wil verzamelen om de partij te versterken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/01/2015, p. 7). Dat het voor iedereen zo eenvoudig zou zijn om lid te worden van de Moslimbroederschap, is geenszins geloofwaardig. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift blijft volhouden dat er geen voorwaarden zijn, bemerkt de Raad dat het louter herhalen van haar verklaring daaromtrent geen weerlegging uitmaakt van desbetreffende motivering in de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij oppert dat verwerende partij over geen enkel bewijs beschikt dat de kennis van verzoekende partij omtrent de bovenste structuur van de Moslimbroederschap ingestudeerd is en dat zij deze kennis wel degelijk verworven heeft omwille van haar lidmaatschap van de partij, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Verwerende partij merkt dan ook terecht op dat de loutere vaststelling dat verzoekende partij op de hoogte is van de bovenste structuur van de partij en dat zij iets kan vertellen over haar houding ten overstaan van vrouwen op zich haar lidmaatschap van de Moslimbroederschap niet aantoon, daar deze kennis ingestudeerd kan zijn. De loutere verklaring dat zij deze kennis wel degelijk verworven heeft omwille van haar lidmaatschap, volstaat niet om desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

Verder wijst de Raad erop dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij niet verder komt dan de beschrijving van een toch wel zeer algemene structuur van de Moslimbroederschap, terwijl kan worden verwacht dat zij meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de partijstructuur mocht zij werkelijk reeds vier jaar lid zijn geweest van de Moslimbroederschap. Waar verzoekende partij opmerkt dat het gehoor 2u14 duurde en dat slechts twee kleine bladzijden gewijd zijn aan meer algemene vragen over de Moslimbroederschap, is de Raad van oordeel dat de opmerking dat haar hierover geen verdere vragen werden gesteld niet dienstig is. Immers is het geenszins de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Overigens specificeert verzoekende partij niet welke bijkomende, meer specifieke vragen haar inziens nog gesteld moesten worden.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal haar motivatie om lid te worden gepreciseerd heeft, ziet de Raad niet in hoe deze bemerking van aard is afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van het lidmaatschap van verzoekende partij van de Moslimbroederschap ondermijnen. De Raad wijst er dienaangaande op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

De Raad besluit dan ook dat, gelet op het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden lidmaatschap van de Moslimbroederschap.

2.2.4.1. Voorts betoogt verzoekende partij in haar verzoekschrift problemen te kennen met de Egyptische autoriteiten. Gezien zij heeft deelgenomen aan betogingen voor Morsi, wordt zij beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Ter staving van haar verklaringen voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift twee attesten van het ziekenhuis Tantah d.d. 23 oktober 2014 en d.d. 07 november 2014 en een aanhoudingsbevel d.d. 1 december 2014 toe (bijlagen 3-5).

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij wordt gemotiveerd dat aan de door verzoekende partij geschetste vervolging door de Egyptische autoriteiten omwille van haar lidmaatschap van de Moslimbroederschap geen enkel geloof kan worden gehecht omdat de onvoorzichtige houding van verzoekende partij – na ingelicht te zijn door een vriend over het bestaan van foto's waarop zij te zien is terwijl zij betoogt, stelt verzoekende partij weliswaar onmiddellijk te zijn gestopt met haar deelname aan betogingen maar bleef desondanks nog zes maanden probleemloos in haar ouderlijk huis wonen en participeerde verder aan het sociale leven – geenszins getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade, omdat haar legale vertrek uit haar land van herkomst en het risico dat verzoekende partij genomen heeft om met een paspoort onder haar naam en geboortedatum met het vliegtuig Egypte te ontvluchten verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid, omdat haar verklaringen aangaande haar ontsnapping aan het leger weinig plausibel zijn in het licht van haar bewering dat ze *'met veel waren en met drie auto's'* en omdat zij weinig overtuigende verklaringen aflegde over haar schuilplaats (een huisje op de velden) waar zij anderhalve maand was ondergedoken.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffend in haar verzoekschrift niet verder komt dan het geven van een summiere samenvatting van het door haar voorgehouden asielrelaas en geen enkel concreet argument aanbrengt ter weerlegging van desbetreffende motieven. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

Wat betreft de door verzoekende partij neergelegde stukken, verwijst de Raad desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *“Wat betreft de twee attesten van het Universitaire Ziekenhuis van Tintah d.d. 23 oktober 2014 en 7 november 2014 stelt verwerende partij vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn opeenvolgende gehoren voor de verschillende asielinstanties geen enkele melding maakte van deze hospitalisaties. Bovendien merkt verwerende partij op dat verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet uitwerkt wat hij met deze documenten wenst aan te tonen noch op welke wijze deze documenten de motieven van de bestreden beslissing kunnen doen ombuigen. Verwerende partij is dan ook van mening dat deze twee attesten geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Deze attesten tonen hoogstens aan dat verzoeker van 23 tot 24 oktober 2014 werd opgenomen in het ziekenhuis wegens maagproblemen (“il souffrait de violentes douleurs à l’estomac, de vomissement”) en van 7 tot 9 november 2014 wegens buikkrampen (“il souffrait de crampe au colon accompagnées d’hémorragie anale et des hémorroïdes”). Verwerende partij wenst er voorts nog op te wijzen dat het slechts faxkopies betreffen. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS, nr. 142.624 van maart 2005; RvS, nr. 133.135 van 25 juni 2004; RvV, nr. 30.965 van 2 september 2009; RvV, nr. 11.423 van 21 mei 2008). Fotokopieën zijn gemakkelijk te vervalsen met allerhande knip- en plakwerk (RvV, nr. 42.528 van 28 april 2010; RvV, nr. 80.507 van 27 april 2012; RvV, nr. 111.405 van 8 oktober 2013). Wat betreft het aanhoudingsbevel d.d. 1 december 2014 merkt verwerende partij vooreerst op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas, namelijk zijn beweerde problemen met de Egyptische autoriteiten omwille van zijn lidmaatschap van de Moslimbroeders en zijn deelname aan protestacties, ongeloofwaardig is, met als gevolg dat het aanhoudingsbevel dat ter staving van het relaas wordt voorgelegd geen bewijswaarde heeft. (...) Verder stelt verwerende partij vast dat ook dit document slechts een faxkopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en welke door verwerende partij aan de verweernota wordt toegevoegd dat corruptie in Egypte een groot probleem is en dat gerechtelijke documenten op frauduleuze wijze kunnen worden verkregen. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen bewijswaarde worden gehecht aan het voorgelegde aanhoudingsbevel en verandert dit stuk ook niets aan de appreciatie van de commissaris-generaal aangaande verzoekers asielaanvraag.”*

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar en passages citeert uit een aantal persartikels aangaande de gewelddadige aanpak van betogers en leden van de Moslimbroeders in Egypte, is de Raad van oordeel dat de verwijzing naar dergelijke informatie van algemene aard niet volstaat teneinde aan te tonen dat verzoekende partij zelf effectief hiervan slachtoffer was en dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het lidmaatschap van verzoekende partij van de Moslimbroeders en haar problemen hierdoor met de Egyptische autoriteiten.

2.2.6. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige

schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat verwerende partij nergens vragen stelt over de behoefte aan “effective” bescherming van verzoekende partij en meent dat het duidelijk is dat de Egyptische staat haar niet kan beschermen, wijst de Raad erop dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking van verzoekende partij dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp en de bescherming van de Egyptische overheid als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis

noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Met de loutere stelling van verzoekende partij dat zij niet akkoord gaat met de motivering van verwerende partij daar zij meent dat het geweld in Egypte geenszins toevallig en gelokaliseerd is, zoals verwerende partij beweert, en de verwijzing naar een aantal persartikels aangaande de gewelddadige aanpak van betogers en leden van de Moslimbroeders in Egypte, brengt verzoekende partij geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 6) niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, uit de door verzoekende partij geciteerde persartikels aangaande de gewelddadige aanpak van betogers en leden van de Moslimbroeders in Egypte kan geenszins blijken dat het geweld in Egypte actueel de omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet werd geschonden, wijst de Raad erop dat het al dan niet voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief *in casu* dan ook niet relevant is.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 6) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal in het Transitcentrum Caricole d.d. 27 januari 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT